

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa D. S.
przeciwko K. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 marca 2018 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 września 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

**odrzuca skargę i oddala wniosek pełnomocnika powódki o
przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zapłatę oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 kwietnia 2014 r.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, stwierdzając, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 232 w związku z art. 117 § 5 k.p.c. co doprowadziło do nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie już podkreślał, że niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia oznacza jego niezgodność z prawem przedmiotowym,

czyli przepisem prawa pozytywnego, z którym koliduje zawarte w orzeczeniu rozstrzygnięcie co do istoty sprawy. Tylko w szczególnie wyjątkowych wypadkach naruszenie przepisu prawa procesowego może uzasadniać niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2014 r., III CNP 36/13, nie publ., z dnia 17 czerwca 2015 r., III CNP 4/15, nie publ. oraz z dnia 8 grudnia 2015 r., III CNP 23/15, nie publ.).

Skoro powódka żądała od pozwanego zapłaty określonej kwoty, to podstawą jej roszczenia był (mógł być) określony przepis prawa materialnego (prywatnego), uzasadniający żądanie. Oddalenie tego żądania - oznaczone przez skarżącą jako niezgodnego z prawem może być wtedy niezgodne wyłącznie z przepisem prawa materialnego stanowiącego podstawę żądania (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Zaskarżony wyrok dotyczy zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych oraz zasądzenia określonych kwot na rzecz organizacji pozarządowych nie może być sprzeczny z art. 232 w związku z art. 117 § 5 k.p.c. Skarżąca w skardze ograniczyła się wyłącznie do prawa procesowego, z którym oczywiście wyrok oddalający apelację nie może być niezgodny.

Poza tym - co jednoznacznie wyjaśniono w doktrynie - nieważność postępowania, jeżeli rzeczywiście do niej doszło, sama przez się nie prowadzi do niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jest oczywiste, że wyrok wydany w warunkach nieważności może być zgodny z prawem, a więc mimo usterek postępowania, prawidłowo realizować normę prawa materialnego mającego w sprawie zastosowanie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że czynności pełnomocnika ustanowionego z urzędu, wywołując skutek w postaci odrzucenia środka prawnego, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, wyrok z dnia 8 maja 2001 r., IV CKN 189/00, nie publ. postanowienie z dnia 10 grudnia 2001 r., I PKN 248/01, OSNAPiUS 2002, nr 9, poz. 5, postanowienie z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, postanowienie z dnia 29 kwietnia 2015 r., III CNP 2/15, nie publ.).

jw

r.g.